

Még egyszer

Pálmai
Tamás

Ugyanarról a témáról újból írni talán nem túl szerencsés dolog. Vannak azonban kivételes helyzetek, például ha olyan gyökeres fordulat áll be valamely állapotban, hogy arról érdemes ismét szót ejteni.

Úgy érzem, most ilyen – hála Istennek jótékony – fordulat következett be egy általam évekkal ezelőtt felvetett esemény lebonyolódásában. Szóba hoztam akkor megyénk egyik prominens, úgymond elit iskolájának számító oktatási intézmény ballagási ünnepségét, s bizony nem kíméltem azt, elmondván minden negatívumot, amit ott tapasztaltam. Most ennek pozitív ellentettjéről szeretnék beszámolni, s láss csodát, ugyanabban a gimnáziumban. Jelen helyzetem azért is könnyebb, mert – egyik szemem sír, a másik nevet állapot ez – már csak alig látható, elszakadóban lévő szálak kötnek a már említett és most is említendő oktatási közintézményhez. Röviden és érthetőbben: tollam nem fogja vissza korlátozó félelem, és nem löki előre semmilyen érdek. Egyszerűen jó írni erről, és kell is a honi közerkölcs mai, ugráló kételtű fundamentuma alatti állapotában.

Nos, az idei ballagáson (kicsengetésen, ahogy Erdélyben mondják), minden jó volt. S ez nagyon keveset mond el az egészről. Mert kerek egész volt az ünnepség. Lelke volt, helyén volt benne minden, érthető, szép, arányos, emberi és tiszta. Tiszta lelkületében és szókimondásában egyaránt. Kezdve az együtt elénekelt Himnuszról, a szívbemarkolóan, sk. megírt búcsúbeszédtől (bravó a mondanivalóért és előadásért is), a kellően rövid, épp ezért ülő, azaz helyén lévő köszöntésektől és azok fogadásától egészen az együtt elénekelt Szózatig.

Ez sem semmi a mai világban, de az igazi velejét, magvát az adta, az a szeretet és tartás, emberismeret és óvó gondoskodás, stílus- és arányérzék, amely a tulajdonképpeni „ceremóniamesterből”, e Rudolf és Rákóczi „köztes állapotjában” levő iskola első emberéből sugárzott. Érződött minden szavából, hogy nemcsak ismeri kollégáit és a végzős osztályok minden tanulóját, hanem szereti is őket, és valóban érdekli is sorsuk. A volt igazgatók díszasztalhoz ültetése, a szinte családivasán őszinte és meleg légkörben az embernek az az érzése támadt, nagy megtiszteltetés neki, kicsit kívülállónak, hogy ebbe a közegbe, ha csak egy órára is, de betekinthesett, és ha csak rövid időre is, de részese lehetett annak a csodának, amit ebben az iskolában oly gyorsan létrehoztak.

Van egy román közmondás, melynek fordítása kb. így hangzik: Az ember teszi szentté (ha úgy tetszik szentesíti) azt a helyet, ahol él és dolgozik.

Itt és most ez történt. Főhajtás és köszönet érte. És én is sajnálom, hogy nincs már iskoláskorú gyermekem, ki ide járhatna. Talán majd az unokák, ha megérjük. Hiába, úgy látszik a Ferencekkel szerencsénk volt, legyen az Hepp vagy „Virág” akár.

Ui. Ha belegondol az ember, hogy ezzel az országgal, ezzel a nemzettel is csodát tehetne egy jó vezető! Hisz mi, lakói, meg a nemzet határoktól függetlenül mindenkor egybetartozó alkotói sem vagyunk tehetségtelenebbek, mint bármely iskola tanulói...

A cikk megjelent a BÉKÉSI ÚJSÁGBAN 2008. május 20-án.